

Stemning for fuld skrue på udebaneafsnittet. Vi er ikke særligt utilfredse med at blive henvist til »pensionistafsnittet« på T. sal, hvor røgen er mindre tæt.

Høj bølgegang i Det Røde Hav. Efter nogen strabadser med at finde de rigtige pladser, er vi landet i bekvem afstand fra den værste larm, men dog tæt på hvor det sner.

Søndag med selvtægt og blandet SIF-sangkor

Henrik Køhler fra Laven beskriver sin mandetur til bronzefesten i Brøndby i søndags

TEKST OG FOTO: HENRIK KØHLER
redaktion@midtjyllandsavis.dk

I Brøndby har de vist nok en konvention, der siger, at man er i gult, når man er til bold. Vi møder gule mennesker overalt, og der holder biler parkeret de mest alternative steder. Men det begynder mange timer tidligere og 300 kilometer længere mod vest. Klokken ni søndag morgen samler jeg to af de gamle drenge, Jan og Eric, op i Alken. Kursen sættes mod hovedstaden. Kurs mod bronzefest med Silkeborg IF på Brøndby Stadion via Fyn i det mest strålende solskin, vi kan mindes at have oplevet. Turens sidste to deltagere støder til i København. Her ankommer vi planmæssigt ved middagstid og bliver fuldtallige, da vi møder Michael samt udflugtens formentlig yngste deltager, der sjovt nok bærer navnet Benjamin.

Det er Allan, der skal vise os rundt på de mere ydmyge steder på Christia-

nia. Steder, man normalt ikke ser på et kort besøg. Børneengen, hvor han selv bor, hører til de eksklusive og voldsomt hyggelige. Velholdte huse tæt omkranset af farvestrålende blomster og træer, der netop er sprunget ud. For 40 år siden bestod huset af en enkelt skurvogn. I løbet af årene er det knopskudt til fire, femdobbelte størrelse op ad volden bagerst på grunden.

Indenfor er der sommerhusstemning med træ overalt, små reposer, trin og finurlige tilføjelser, som er kommet til, efterhånden som familien voksede. Huse som det her er nærmest umulige at komme i nærheden af, hvis man drømmer om at blive christianit og ikke slog til i fristadens første år. Huslejen er rimelig, men før du bliver alt for jaloux, skal du huske, at flytter du, står du på økonomisk bar bund med hensyn til at investere i en bolig uden for Christiania. Der er ingen friværdiske tage med derfra.

Vi går af en diskret sti og gennem en låge, hvor et skilt forkynner: »Ta' en kigger«. Forhaven er fuld af fantasifulde figurer i keramik og høj skvalderkål. Inde i det gule bindingsværkshus tager

kunstneren John Ravn imod. »Var du ikke tredje hjul i Savage Rose i firserne?« spørger jeg. Han lyser op i et smil. Jeg arbejdede dengang på Huset i Aarhus, hvor bandet med mellemrum optrådte. Dengang var de en trio med balkan-inspireret musik og stærkt socialistiske sange.

Og så var der altid kædedans på programmet. »Tak for kigget«, siger vi, da vi går. »Tak fordi du mindede mig om oplevelserne«, svarer John Ravn stilfærdigt med et smil. Et sted er et par stykker ved at lave en loppebod i vejsiden. De forærer blandt andet cd'er gratis væk. Humøret er højt.

Vi spiser dagens vegetariske ret på »Morgenstedet«. Farvestrålende tager maden sig ud, det smager fortrinligt. Vi runder Indkøbscentralen, Christianias eneste købmand, og køber en stribe øl fra stadens eget bryghus. Man kan også købe forskellige slags hampefrø til at så, men det er vist nok forbudt. De sælges ellers i små, praktiske kuverter, der kan sendes med posten.

En ung mand, måske fra Afrika, henstiller ret bestemt på engelsk til, at jeg

ikke fotograferer. Vi er nu ved Pusher Street. Allan siger, at de er nogle fjolser, for de er alligevel overvåget af en drone, så politiet har et ret godt overblik over, hvad der foregår i området. Klokken er 15, og vi må give vores guide fri. Han skal nemlig ind og øve med Christianias pigegarde. Det er ikke en pigegarde i traditionel forstand. Her er plads til alle aldre og køn, og så får man tilmed mulighed for at optræde til Roskilde festival.

Før han forlader os, anbefaler Allan, at vi indtager kaffen i Abegrotten. Mens de andre sidder med kaffen, fortsætter jeg diskret med at tage billeder. Jeg får et chok, da en gruppe unge mænd af udenlandsk herkomst kommer råbende i min retning, mens de sparker og slår ud efter en ung, lyshåret mand.

Jeg flytter mig skyndsomst, før de brager ind i et hegn halvanden meter fra mig. Manden følges helt til udgangsdøren. »Jeg ville jo blot købe noget græs«, lyder det på engelsk. Ejeren af Abegrotten fortæller, at synderen tidligere har stjålet 200 gram hash og er blevet genkendt. Den slags optrin sker,

Fra hjemturen på en fynsk rasteplads med et lukket cafeteria. Det er: Michael, Jan, Benjamin, en SIF-fan og Eric, der poserer mens solen går ned i et bronzefarvet skær.

Træner Kent Nielsen får sig en svalende dukkert i køligt øl. Det ligner umiddelbart en tvivlsom fornøjelse, men er en traditionel del af en afslutningsfest.

og pusherne kan af gode grunde ikke gå til politiet og anmelde, at nogen har hugget deres hash. Så selvtægt er eneste mulighed. Vi forlader Staden med især et ubesvaret spørgsmål: Er vi andre for konventionelle, når det gælder udsmykningen af vores haver og bemalingen af vores huse?

Vi kører mod Vestegnen og kommer af vanvare til at parkere mere end to kilometer fra vores mål; det skal vise sig ikke at blive dagens eneste bøv. Vores billetter gælder til »øvre tårn«. Vi bestiger efter bedste evne tårn 10, men bliver efter rådslagning med en orange mand peget over i et andet tårn. I andet opstigningsforsøg finder vi pladserne. Men noget stemmer ikke, for vi befinder os midt i et brusende hav af Brøndby-supportere. Ny nedstigning. Vores redningsmand er »Jim«, der efter at have vurderet vores potentielle farlighed, åbner en gigantisk metalport og slipper os ind i den røde afdeling i en sektion blandt tre-fire snese relativt rolige SIF-fans. Vi nåede det sgu til kick off.

Lige under os buldrer en stortromme, og der skræles non-stop af de omkring 1000 tilrejsende Silkeborg-fans. Udvalget af sange er begrænset, men det er jo heller ikke en koncert, vi har indløst billet til. Udsigten her fra toppen af udebaneafsnittet er imponerende. Ikke at stadion er flottere end Jysk Park. Men det er med sine 29.000 pladser nogenlunde tre gange større. Det kan ses.

Brøndbys mål til 1-0 ødelægger ikke atmosfæren det mindste. Vi er jo midt i en bronzefest, uanset kampens udfald. Pause. Tid til at supplere ølbeholdningen. Her er dejligt mange steder at købe, og køerne er relativt korte selv midt i pausen. Hentydes der til noget her? Så 2. halvleg. »Det Røde Hav« under os dirrigeres af et par ihærdige fyre med megafoner på en lille platform med

Christiania gør sig godt i forårssolen med nyudsprungne træer som kulisse. Der er højt til loftet hvad angår udsmykning af huse og haver.

ryggen mod banen. De har svært ved at glemme kampen og vender sig ofte for at se, hvad der sker bag dem. 2-0 til Brøndby. Hvor er vores skarphed? Chancerne er der en del af, og vi får hele ni hjørnespark. Uden at det fører noget med sig.

Nå, vi sidder jo godt her, men giv os nu for fanden et mål og et moment af spænding. 2. halvleg byder på lidt pauser i sangøvelserne fra underetagen. Så falder endelig målet til de lokale helte, men for sent til at skabe spænding. Her går vi så ind i bronzefestens afgørende fase. Det foregår på banen lige under fanafsnittet. Nicklas Helenius modtager prisen som topscorer i Superligaen. Man kan undre sig over, at ikke et fyldt Jysk Park skulle have fornøjelsen af at se spillerne modtage deres medaljer. Det kunne de have fået efter FCM-kampen forleden. Hallo DBU, kan I høre mig?

Kent Nielsen kniber øjnene sammen,

mens han får et gigantisk brusebad i øl fra magnumflasker. Spillerne hujer og fjoller rundt som kåde vårhare, og sangkoret fyrer den vildt af: »Eu-ro-pa tuuuuuur, lå lå lå lå - lå lå lååååå«. Vi er vidne til forløsningens time – efter en lang og flot sæson og efter 21 års medaljetørke.

Øjeblikket kan ikke dokumenteres og cementeres nok i vores bevidsthed. Jeg har vel stået ved gelænderet, beruset af situationen lige over »Det Røde Hav« i det meste af en halv time, da jeg kommer til tænke på, hvor de andre befinder sig, og at vi hellere må begynde den lange march tilbage mod bilen. Et sidste grundigt kig på de glade festende for at synet kan fæstne sig på nethinden. Så afsted.

Omsider fremme ved bilen er det tid

til dagens fjerde Underberg. Eller femte. Og en smøg. Man må godt ryge et par festsmøger sådan en dag. Et par noter i Kina-bogen om dagen er undskyldningen for, at jeg tiltusker mig pladsen på forsædet. Hen over Sjælland overhaler vi et par fan-silkebusser med hornet godt i bund.

På den anden side Storebælt ruller vi ind til tissepause og for at få noget at spise. Men der er lukket her ved 21-tiden. Snart kommer en Silkebus i samme ærinde, og folk myldrer ud. Vi råber sammen, og en glad SIF-fan kommer over og jubler med os.

Der tages billeder, mens solen går ned i vest. Har den ikke et bronzeagtigt skær, den solnedgang? Vi har haft en forrygende dag i kammeratligt selskab og med mindeværdige oplevelser, der holder et stykke ud i fremtiden. Tak for det, Silkeborg IF, og alle I andre, der var med på sidelinjen.